

Златната кутийка.

еднажъ единъ князь поканилъ нѣколко офицери на гощавка. Слѣдъ еденето той извадилъ една хубава златна кутийка съ тю-тюнъ и си направилъ цигара. Слѣдъ малко той пакъ бръкналъ въ джеба си да я извади, но кутийката не била вече тамъ; не можалъ да я намѣри. Князьтъ се обърналъ къмъ офицеритѣ:

„Прѣгледайте добрѣ, господа, да не би нѣкой отъ васъ погрѣшно да е турилъ златната кутийка въ джеба си!“

Всичкитѣ офицери изведнажъ станали прави и почнали да обръщатъ джебовитѣ си, но кутийката не се намѣрила.

Само Иванъ, единъ младъ офицеръ, не си бутналъ джебовитѣ, а казалъ: „Нѣма защо да си барамъ джебовитѣ. Моята *честна дума*, че кутийката не е у мене, е достатъчна. . . .“ Офицеритѣ се спогледали единъ-други и всички смѣтали Ивана за крадецъ.

На другия день князьтъ повикалъ Ивана при себе си и му казалъ: „Кутийката се намѣри. Тя била замотана въ кърпичката ми. Сега ти, я ми кажи, защо не искаше да обърнешъ джебовитѣ си, когато всички други офицери направи-ха това?“

„Прѣдъ васъ насамѣ на драго сърдце ще се *изповѣдамъ*, отговорилъ Иванъ. Слушайте! Родите-